

Dôm des Invalides.

(V spomin 22. oktobra 1809.)

„Je désire que mes cendres reposent sur
les bords de la Seine, au milieu de ce
peuple français que j'ai tant aimé!“

Iz oporoke Napoleonove.

1.

Z gradu topovi dnes grme,
v trobojnicah vihra Ljubljana;
hite zvonovi čez poljé
in vriskajo, pojo: hozana!

Pojo „Partant pour la Syrie“
po ulicah dekleta z venci;
„Te deum“ orgel spev buči,
goré kadila in lestenci.

Kaj danes? O moj blazni san!
To vse je bilo pred sto leti;
ah, danes je stoletni dan,
spomin v temó davnine sveti.

Ah, danes miren, tih je zrak,
vse tiho v čedi brez pastirja;
vse tiho je kot sarkofag
tu iz sibirskega porfirja.

Napoleon! Na grob sem tvoj
prišel kot romar iz daljine;
prinesel venec sem s seboj,
mal dar hvaležne domovine.

Napisi plamené s trakov,
 o njih molčati jezik mora;
 tem žarneje njih blagoslov
 v srcé razliva trikolora.

In cvetje venca, vse žari,
 dehti in kliče brez jezika:
 Saj je pognalo iz krvi,
iz groba našega Vodnika!

2.

Ilirija zakliče čez sto let:
Oj vstani, iskra, iz pepela spet!
 Kot vihra plameneča hrula
 nekdam čez trohli gnus Evrope;
 v nemoč in prah si nam razsula
 duha okove in bastilj okope.

In zdaj? Na jugu plaka Adrija,
 od jada ji kipijo nadrija;
 junak po bregu nem koraka,
 kaj mar, če zmaga ali pade?
 Pozabljena tam straža čaka,
 nazaj velike ni armade.

Napoleon! Boginje stražijo,
 zaman Ilirijo tolažijo:
 nevesta, v rani čas vdovela,
 brez upa plaka tu na pragu.
 Ah, poleg tvojega pepela
leži svoboda v sarkofagu!

Rafael Mirt.

